

Arrest

nr. 135 501 van 18 december 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2012 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek om heringeschreven te worden in de bevolkingsregisters.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BAKI en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 september 1978 wordt de verzoekende partij in België geboren. Op 19 oktober 1987 wordt zij van ambtswege afgevoerd.

1.2 Op 15 april 2003 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 september 2003 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 29 september 2003 wordt aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.3 Op 26 april 2004 resp. 14 juli 2004 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Op 28 mei 2004 resp. 27 oktober 2004 worden deze aanvragen niet in overweging genomen.

1.4 Op 11 april 2005 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden met uitstel voor vijf jaar behalve zeven maanden effectief wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.5 Op 10 juni 2005 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Op 14 juni 2006 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 17 maart 2009 verwerpt de Raad bij arrest met nummer 24 634 het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.6 Op 29 juni 2007 wordt de verzoekende partij door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.7 Op 17 april 2009 neemt de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partij een besluit tot terugwijzing. Op 13 oktober 2009 verwerpt de Raad bij arrest met nummer 32 608 het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.8 Op 26 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 18 december 2014, bij arrest met nummer 135 500, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.9 Op 27 april 2012 verzoekt de verzoekende partij om herinschrijving in de bevolkingsregisters.

1.10 Op 7 mei 2012 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek om heringeschreven te worden in de bevolkingsregisters. Dit is de bestreden beslissing, die op 10 mei 2012 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Deze vreemdeling heeft op 27/04/2012 gevraagd om heringeschreven te worden in de bevolkingsregisters nadat hij werd afgevoerd van ambtswege op 19/10/1987.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek.

Betrokkene is onderworpen aan een Ministerieel Besluit tot terugwijzing genomen door de toenmalige minister voor Migratie- en asielbeleid Annemie Turtelboom op 17/04/2009 en door de betrokkene ondertekend op 28/04/2009 waardoor betrokkene de toegang tot het grondgebied van België verboden wordt voor een periode van 10 jaar en waarbij hij het grondgebied van België, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland dient te verlaten.

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd. Betrokkene is op het moment van de aanvraag niet in het bezit van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning.

*Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.
(…)”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 19 en 21 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Doordat geen gunstig gevolg werd gegeven aan verzoeker tot herinschrijving in de bevolkingsregisters te 2140 Antwerpen-Borgerhout;

Doordat verzoeker in België geboren is en er sindsdien verblijft;

Doordat verzoeker op 14.12.2006 werd aangehouden, sindsdien van zijn vrijheid werd beroofd en op 26.04.2012 werd vrijgesteld uit de strafinrichting te Wortel met bevel om het grondgebied te verlaten;

Doordat verzoeker een relatie heeft met mevrouw A(...) D(...), geboren te Antwerpen op (...), van Belgische nationaliteit en dat mevrouw A(...) D(...) verzoeker steeds in de gevangenis is komen bezoeken.

Doordat uit de relatie van verzoeker met mevrouw A(...) D(...), een kind werd geboren, namelijk N(...) D(...), geboren te Edegem op (...) 2006, met de Belgische nationaliteit;

Doordat verzoeker niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer;

Terwijl artikel 19§1 bepaalt dat een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk en een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel verliest wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten;

Dat verzoeker het land nooit heeft verlaten;

Terwijl §1 van artikel 21 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat nooit mag worden teruggewezen noch uitgezet uit het Rijk de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft;

Terwijl §2 van artikel 21 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, niemand mag worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk : de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft;

Dat verzoeker zijn straffen heeft ondergaan;

Dat verzoeker spijt heeft over de gepleegde feiten, tot inkeer is gekomen en betwist dat er nog een reëel en actueel risico bestaat waarbij hij de openbare orde opnieuw zou schenden;

Dat artikel 19 en 21 van de Vreemdelingenwet aldus geschonden wordt;

Dat het middel ernstig is.”

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 21 van de vreemdelingenwet, dient erop gewezen te worden dat deze bepaling betrekking heeft op de terugwijzing of uitzetting uit het Rijk. De bestreden beslissing betreft een weigering van herinschrijving in de bevolkingsregisters en dus geenszins de terugwijzing of uitzetting uit het Rijk. Zodoende heeft het middel geen betrekking op de thans bestreden beslissing en is het onontvankelijk. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder ‘middel’ immers worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het feit dat in de motivering van de thans bestreden beslissing verwezen wordt naar het op 17 april 2009 genomen ministerieel besluit tot terugwijzing, heeft niet tot gevolg dat de verzoekende

partij met betrekking tot dit ministerieel besluit, dat ingevolge het verwerpingsarrest van de Raad van 17 maart 2009 met nummer 24 634 definitief is geworden, nog middelen kan opwerpen. Daar waar het de schending van artikel 21 van de vreemdelingenwet betreft, is het enig middel dan ook onontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 19 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de relevante bepalingen van voormeld artikel op het moment van de bestreden beslissing luidden als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.”

De verzoekende partij citeert de eerste twee leden van artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet en stelt dat de verzoekende partij het land nooit heeft verlaten. De Raad wijst er echter op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij weliswaar in België werd geboren, maar op 19 oktober 1987, zijnde op negenjarige leeftijd, van ambtswege afgevoerd werd. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij sinds 24 april 2003, toen zij 24 jaar was, gepoogd heeft een verblijfsmachtiging in België te krijgen. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden het land nooit te hebben verlaten, zodat dit onderdeel van haar betoog feitelijke grondslag mist.

Verder verwijst de verzoekende partij nog naar het feit dat zij in België geboren werd, in 2006 werd aangehouden, van haar vrijheid beroofd werd en in 2012 vrijgesteld, dat zij een relatie met een Belgische vrouw en een kind van Belgische nationaliteit uit deze relatie zou hebben en niet veroordeeld is tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer, dat zij haar straffen heeft ondergaan, spijt heeft over de gepleegde feiten, tot inkeer is gekomen en betwist dat er nog een reëel en actueel risico bestaat dat zij de openbare orde opnieuw zou schenden. Er dient echter op gewezen te worden dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welke wijze deze elementen in het kader van de aangevoerde schending van artikel 19 van de vreemdelingenwet en in het licht van de thans bestreden beslissing relevant zijn. De bestreden beslissing geeft aan gesteund te zijn op voormeld artikel 19 en verwijst uitdrukkelijk naar het feit dat de betrokkene op het moment van de aanvraag niet in het bezit is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning. Uit artikel 19 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat om gebruik te kunnen maken van een recht op terugkeer in de eerste plaats vereist is dat de vreemdeling nog over een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning beschikt. Indien dit niet het geval is, kan de vreemdeling zich niet op een recht op terugkeer beroepen. De verzoekende partij voert geenszins aan, laat staan dat zij aantoon, dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet in het bezit is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning foutief zou zijn.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van artikel 19 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE